

ringen er indstillet på at stille finansielle ressourcer til rådighed for arbejdet med såvel myndighedernes aflevering af arkivmateriale til statens arkiver og med afklassificering af fortroligt, fristforlænget materiale.

Hvis nogen skulle være interesseret i at få et bedre indblik i de problemstillinger, der eksisterer i forhold til Udenrigsministeriets administration af arkivloven, kan jeg anbefale læsning af en rapport om netop dette, nemlig »Udenrigsministeriets administration af arkivloven«, dateret den 28. marts 1996.

For så vidt angår forvaltningen af det danske atomvåbenforbehold efter 1968 må jeg gentage, at regeringen ingen grund har til at tro, at dansk atompolitik er blevet tilsidesat siden notevekslingen af 31. maj 1968.

Efter fremkomsten af DUPI's hvidbog har debatten især koncentreret sig om anløbspørgsmålet og om atomvalget i 1988. Jeg har ikke noget at tilføje til de svar, jeg har givet på spørgsmål herom i Folketingssalen, i Det Udenrigspolitiske Nævn og i pressen, men lad mig give en kort sammenfatning.

Siden 1963 har det været klart, at den danske atompolitik også gælder i forbindelse med anløb af skibe. Konkret kan jeg henvise til, at det var daværende statsminister Jens Otto Krag, der den 29. maj 1963 præciserede, at den danske atomvåbenfrihed også gælder danske havne. Denne henvisning findes bl.a. i Folketingets debat 14. april 1988. For så vidt angår Krags samtaler med den amerikanske ambassadør i 1967, vil jeg henvise til den grundige behandling af det i DUPI's hvidbog.

Debatten i Folketinget den 14. april 1988 førte som bekendt til folketingsvalget 10. maj 1988. Dette valg skabte en afklaring i dansk politik med hensyn til anløbspørgsmålet. Det skete efter valget ved, at den daværende statsminister i sin tiltrædelsestale i Tinget 7. juni 1988 redegjorde for den danske politik med hensyn til reglerne for fremmede orlogsfartøjers anløb i Danmark. Samme dag blev der udsendt en såkaldt cirkulærnote om disse regler til samtlige diplomatiske repræsentationer akkrediteret i København. Endvidere blev der udsendt en pressemeddelelse med ordlyden af cirkulærnoten og hovedbudskaberne i statsministerens redegørelse i Folketinget. Jeg har ikke noget at føje til den daværende regerings redegørelse til Folketinget den 7. juni 1988.

Reglerne for anløb af orlogsfartøjer fra andre lande er de samme i dag som efter regerings-

dannelsen i 1988. Det betyder, at orlogsfartøjer fra andre lande skal ansøge om tilladelse til at anløbe danske havne. Det sker i henhold til kongelig anordning af 7. februar 1976, der henhører under Forsvarsministeriet, og som derfor administreres af Forsvarsministeriet. Når der er tale om besøg af orlogsfartøjer, indsætter forsvarrets myndigheder i de enkelte anløbstilladelser fortsat den bemærkning: »Det forudsættes, at besøget af fartøjet sker i overensstemmelse med de af den danske regering fastsatte regler.«

Det var den bemærkning, der i 1988 var enighed om at indsætte. Dertil kommer, at USA siden 1992 har indstillet al sejlads med atomvåben på overfladeskibe, så der er tale om et overstået kapitel.

Det gælder lykkeligvis også for de planer, som Warszawapagten havde om anvendelse af atomvåben mod dansk område i tilfælde af krig. Med åbningen af det tidligere DDR's arkiver ved vi nu mere om disse planer. Flere nye oplysninger vil sikkert dukke op i fremtiden. Atomtruslen mod Vesten er bestemt et vigtigt emne for den videre forskning.

Men også det er historie. Ved den kolde krigs ophør, Warszawapagten nedlæggelse og Sovjetunionens opløsning eksisterer der ikke længere en direkte militær trussel imod dansk område. Konfrontation er afløst af samarbejde om at sikre stabilitet, demokrati og økonomisk fremgang i de tidligere Waszawapagtlande.

Men nedrustningsarbejdet er ikke sluttet. Regeringen arbejder fortsat på at styrke de internationale bestræbelser for yderligere nedrustning såvel på det nukleare som på det konventionelle område. Det redegjorde jeg for under debatten i november 1995.

Siden er et globalt forbud mod atomprøvesprængninger blevet en realitet. Det er et stort internationalt fremskridt.

Endelig vil jeg fremhæve de nylige skridt, som NATO har taget i bestræbelserne for at nedruste og styrke tilliden og sikkerheden i Europa. I december i fjor slog NATO's udenrigsministre fast, at NATO-landene ikke har hensigter eller planer om og heller ikke noget behov for at placere atomvåben i de nye NATO-lande, og at NATO heller ikke har behov for at ændre sin atompolitik.

I sit udspil for snart en måned siden til en modernisering af traktaten om konventionelle våben i Europa, CFE-traktaten, tilkendegav NATO, at Alliancen bl.a. var villig til at acceptere betydelige reduktioner i lofterne for kampvogne, artilleri og pansrede mandskabsvogne.